

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „INSTRUKTA“ SKUNDO**

2021 m. gegužės d. Nr. S- (7-50/2021)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš komisijos pirmininko Evaldo Raistensio, narių Editos Galiauskaitės (pranešėja), Rasos Stravinskaitės Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės, išnagrinėjo uždarnosios akcinės bendrovės (toliau – UAB) „Instrukta“ (toliau – Pareiškėja) 2021-02-18 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2021-02-01 sprendimo gražinti (įskaityti) permoką (skirtumą) ar nepagrįstai išieškotas sumas Nr. 331-27375 (toliau – Inspekcijos sprendimas, skundžiamas sprendimas). Pareiškėjos atstovas advokatas N. V. bei Inspekcijos atstovas J. A. 2021-05-17 dalyvavo Komisijos posėdyje nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėja (Pareiškėjos atstovas – nemokumo administratorius MB „Verluvis.lt“) su skundžiamu Inspekcijos sprendimu nesutinka ir Komisijos prašo ginčijamą sprendimą panaikinti.

Inspekcija skundžiamu sprendimu nusprendė negražinti (neįskaityti) 5 118 Eur sumos Pareiškėjai, nurodydama negražinimo priežastis ir teisinį pagrindą: nepateikti pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 87 straipsnio 6 dalyje nustatytą tvarką pareikalauti pateikti dokumentai (duomenys), susiję su Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos administruojamo deklaruojamo ar nedeklaruojamo mokesčio permokos (skirtumo) susidarymu.

Skundžiamame sprendime taip pat nurodyti sprendimo priėmimo papildomi motyvai: Vadovaujantis MAĮ 87 straipsnio 6 dalyje, Mokesčio ir baudos už administracinį nusižengimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo) taisyklių, patvirtintų Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinį nusižengimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo)“ (2019-01-30 įsakymo VA-9 redakcija), 17 punkto nustatyta tvarka, raštu 2021-01-25 Dėl papildomų dokumentų / duomenų pateikimo Nr. (17.17-40) RES-22929 pareikalauta pateikti dokumentus (duomenis), susijusius su pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) permokos (skirtumo) susidarymu: metinė pelno mokesčio deklaracija (forma (duomenys neskelbtini) už 2019 m.; didžioji knyga (bandomasis balansas) už laikotarpius nuo 2019-08-01 iki 2019-12-31, 2020-01-01 iki 2020-03-30 ir išregistravimo iš PVM mokėtojų datai (2020-06-24). Paskutinio laikotarpio PVM deklaracijoje galimai neatstatytas ilgalaikio turto ir atsargų, kurios nebebus panaudotos PVM apmokestinamai veiklai vykdyti, pirkimo PVM. Neištaisyti nustatyti neatitikimai tarp 2019 m. 8 mėn. išrašomų PVM sąskaitų faktūrų registro duomenų ir PVM deklaracijos, 2019 m. 8, 9, 10, 11, 12 mėn., 2020 m. 1 mėn. gaunamų PVM sąskaitų faktūrų registrų duomenų bei atitinkamo mėnesio PVM deklaracijų.

Nepateikta pirkėjui O. O. 2020-02-11 išrašyta PVM sąskaita faktūra Nr. INS00340. Pareiškėja informuota, kad nepateikus prašomų dokumentų bei metinės pelno mokesčio deklaracijos už 2019 m. ir nepašalinus nustatytų neatitikimų, bus priimtas sprendimas negrąžinti (neįskaityti) mokesčio permokos (skirtumo). Iki 2021-01-28 papildomi dokumentai bei metinė pelno mokesčio deklaracija už 2019 m. nepateikti ir nustatyti duomenų neatitikimai nepašalinti.

Pareiškėja skunde Komisijai nurodo, kad Inspekcijos sprendimas yra neteisėtas, skunde cituoja MAĮ 87 straipsnio 1 ir 13 dalių nuostatas. Pažymi, jog Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra nurodęs, kad bankroto administratorius yra savarankiškas subjektas įmonės bankroto procese; bankroto administratorius (fizinis ar juridinis asmuo) yra verslu užsiimantis subjektas, savo rizika ir atsakomybe teikiantis administravimo paslaugas (2014-12-30 nutartis civ. byloje Nr. 3K-3-605/2014).

Skunde atkreiptas dėmesys, kad vadovaujantis Juridinių asmenų nemokumo įstatymo nuostatomis nemokumo administratorius yra fizinis arba juridinis asmuo, turintis teisę administruoti nemokumo procesus. Pareiškėjos teigimu, nemokumo administratorius yra specifinis subjektas ginčo atveju, nes jis nėra įmonės vadovas, o bankroto procedūrą vykdomantis asmuo, kuris atstovauja ir kreditorių interesus, o ne tik administruoja įmonės nemokumo procedūrą. Inspekcijos reikalavimai yra pertekliniai ir nepagrįsti, nes Pareiškėjos atstovas nėra įmonės direktorius, kuris galėtų pateikti įmonės deklaracijas ir finansinius duomenis. Juo labiau, kad to prašoma padaryti atbuline data, o tai ne tik nepagrįstas, tačiau ir neteisėtas reikalavimas. Nurodoma, kad atstovas (nemokumo administratorius) gali pateikti visus jam perduotus įmonės finansinius dokumentus, kad mokesčių administratorius galėtų atlikti mokesčių patikrinimą.

Pažymima, kad nemokumo administratorius negali sudaryti ir pateikti Inspekcijos reikalaujamų deklaracijų bei duomenų, taip pat ištaisyti ir / ar papildyti duomenų, kadangi šie keliami reikalavimai neteisėti ir neįgyvendinami. Be to, skundžiamame sprendime nenagrinėtos faktinės aplinkybės, susijusios su Pareiškėjos nemokumo procedūra, nors apie iškeltą nemokumo procedūrą Inspekcijai yra žinoma, nes pastaroji turi patvirtintą kreditorinį reikalavimą Pareiškėjos nemokumo byloje.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjos skundas atmestinas, skundžiamas Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Nagrinėjamo mokesčio ginčo esmė – ar pagrįstai mokesčių administratorius atsisakė tenkinti Pareiškėjos prašymą grąžinti 5118 Eur PVM permoką už laikotarpius nuo 2019-08-01 iki 2019-10-31 ir nuo 2020-03-01 iki 2020-03-31.

Mokesčių administratorius ginčijamą sprendimą, kuriuo buvo atsisakyta grąžinti Pareiškėjos 2021-01-21 prašyme Nr. (17.16-40) GES-38331 nurodytą 5118 Eur mokesčio permoką (skirtumą), priėmė konstatavęs, kad Pareiškėja nepateikė pagal MAĮ 87 straipsnio 6 dalyje nustatytą tvarką pareikalautų dokumentų (duomenų), susijusių su ginčo permokos (skirtumo) susidarymu. Pareiškėja skunde teigia, kad Inspekcijos reikalavimai pateikti prašomus dokumentus yra pertekliniai ir nepagrįsti, nes Pareiškėjos atstovas (nemokumo administratorius) nėra įmonės direktorius, kuris galėtų pateikti įmonės deklaracijas ir finansinius duomenis.

Mokesčių permokų grąžinimo klausimus reglamentuoja MAĮ bei su jo įgyvendinimu susiję kiti teisės aktai. Pagal MAĮ 87 straipsnio 1 dalį mokesčių mokėtojo permokėtos mokesčių sumos centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka yra įskaitomos mokesčių mokėtojo mokesčiai nepriemokai padengti. To paties straipsnio 5 ir 6 dalyse nustatyta, kad mokesčių mokėtojo permokėtos mokesčių sumos, kurios lieka permokos sumas įskaičius mokesčiai nepriemokai padengti, grąžinamos mokesčių mokėtojo prašymu. <...> Mokesčių administratorius turi teisę patikrinti mokesčių mokėtojo prašymo grąžinti mokesčio permoką pagrįstumą šio Įstatymo nustatyta tvarka ir terminais. Jei mokesčių administratorius nustato, kad prašymo grąžinti mokesčio permoką pagrįstumui patikrinti būtini papildomi dokumentai, jis ne vėliau kaip per 10 dienų po rašytinio prašymo grąžinti mokesčio permoką gavimo dienos nurodo mokesčių mokėtojui pateikti trūkstamus dokumentus ir nustato jų pateikimo terminą. Jei dėl mokesčio

permokos grąžinimo bus atliekamas mokesstinis patikrinimas, šis patikrinimas turi būti pradėtas per 5 dienas nuo šio straipsnio 7 dalyje nustatytų terminų pabaigos dienos.

Prašymo grąžinti (įskaityti) mokesčio permoką (skirtumą) ar nepagrįstai išieškotas sumas užpildymo, pateikimo ir atitinkamų sumų grąžinimo tvarką detalizuojančių Taisyklių 16 punkte nurodyta, kad prašymui išnagrinėti ir sprendimui priimti mokesčių mokėtojas turi pateikti papildomus dokumentus ar duomenis (pavyzdžiui, PVM sąskaitas faktūras, prekių pirkimo–pardavimo sutartis, teismo nutartis, mokėjimo dokumentus (mokėjimo nurodymas, mokėjimo pavedimas, debeto pavedimas, mokėjimo kvitas, atsiskaitomasis čekis), muitinės dokumentus, nepateiktas už praėjusius laikotarpius pirmines ar patikslintas mokesčių deklaracijas, valstybės (savivaldybės) institucijų (įstaigų) pažymas, kredito įstaigose laikomų piniginių lėšų sąskaitų išrašų kopijas, įgaliojimą (jo kopiją), atstovavimą patvirtinantį dokumentą (jo kopiją), paveldėjimo teisės liudijimą (jo kopiją) ir kt.), pagrindžiančius Inspekcijos administruojamų mokesčių ar baudų už administracinį nusižengimą permokos (skirtumo) susidarymą ir (arba) patvirtinančius Inspekcijos neadministruojamų mokesčių, baudų, paskirtų pagal MAĮ ar kitus mokesčių įstatymus, ir kitų įmokų sumokėjimą ar nepagrįstai išieškotas sumas, Prašymą pateikusio asmens identifikavimą, jei Inspekcijos valstybės tarnautojas ar darbuotojas, nagrinėjantis Prašymą, negali gauti šios informacijos iš kitų valstybės institucijų (įstaigų) informacinių sistemų elektroniniu būdu ar kitomis ryšio priemonėmis ir to pareikalauja šių Taisyklių 17 punkto nustatyta tvarka ir terminais. Mokesčių mokėtojas gali papildomus dokumentus ar duomenis pateikti kartu su Prašymu.

Taigi, pagal aukščiau nurodytą teisinį reglamentavimą mokesčių administratorius prieš grąžindamas mokesčių mokėtojo prašomą grąžinti mokesčio permoką turi įsitikinti, kad faktiškai mokesčių mokėtojo atliktų ūkinių operacijų pagrindu susidarė mokesčio permoka, taip pat įsitikinti ar nėra teisinio pagrindo turimą permoką (skirtumą) įskaityti kitoms nepriemokoms padengti (MAĮ 87 straipsnio 1 dalis). Įgyvendinamas šią teisę mokesčių administratorius gali reikalauti papildomų dokumentų, būtinų mokesčio permokos realumui nustatyti, ir nurodyti mokesčių mokėtojui per nustatytą terminą pateikti trūkstamus dokumentus. Jei per nustatytą terminą šie dokumentai nepateikiami, mokesčių administratorius prašymo (dėl permokos grąžinimo) nenagrinėja ir permokos grąžinimo procedūra netęsiamą. Be to, Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) ne kartą savo praktikoje yra pasisakęs, kad įrodinėjimo naštos paskirstymo prasme pareiga įrodyti prašymo grąžinti mokesčio permokos pagrįstumą tenka mokesčių mokėtojui, o jam šios pareigos neįvykdžius, jis, kaip taisyklė, praranda teisę į mokesčio permoką (pavyzdžiui, 2016-02-25 nutartis adm. byloje Nr. eA-182-438/2016).

Pagal Lietuvos Respublikos juridinių asmenų nemokumo įstatymo (toliau – JANĮ) 59 straipsnio nuostatas įsiteisėjus teismo nutarčiai iškelti bankroto bylą, nemokumo administratorius nedelsdamas organizuoja juridinio asmens turto ir dokumentų perėmimą ir apsaugą; <...> sprendžia dėl juridinio asmens prievolių tolesnio vykdymo, atsižvelgdamas į jų ekonominių naudingumą juridiniam asmeniui ir jo kreditoriams; <...>. Pagal JANĮ 66 straipsnio 1 dalies 1–3 ir 17–21 punktų nuostatas paskirtas nemokumo administratorius bankroto proceso metu įgyvendina juridinio asmens valdymo organo teises ir pareigas; valdo, naudoja juridinio asmens turtą ir juo disponuoja šio įstatymo nustatyta tvarka; gina visų kreditorių, taip pat juridinio asmens teises ir teisėtus interesus; organizuoja juridinio asmens buhalterinės apskaitos tvarkymą; užtikrina metinių ir tarpinių, jeigu jos sudaromos, likvidavimo pradžios ir likvidavimo pabaigos finansinių ataskaitų rinkinių sudarymą; teikia informaciją Juridinių asmenų registro tvarkytojui; teikia informaciją šio įstatymo nustatyta tvarka; atlieka kitus bankroto proceso administravimo darbus ir kitas šio ir kitų įstatymų nustatytas funkcijas.

Iš MAĮ 87 straipsnio 5 ir 6 dalyse ir JANĮ 59 ir 66 straipsniuose nustatyto teisinio reglamentavimo matyti, kad jame yra įtvirtintos atitinkamos mokesčių administratoriaus ir bankrutuojančios įmonės administratoriaus teisės bei pareigos. Mokesčių administratoriui suteikta teisė patikrinti mokesčių mokėtojo prašymo grąžinti mokesčio permoką pagrįstumą, o įmonės nemokumo administratoriui nustatyta pareiga organizuoti juridinio asmens buhalterinės apskaitos tvarkymą, pateikti mokesčių administratoriui prašomus dokumentus.

LVAT laikosi pozicijos, jog nustačius, kad pareiškėjas turėjo galimybę pateikti mokesčių administratoriaus prašomus dokumentus, tokia aplinkybė reikštų, jog pareiškėjas jam tenkančios pareigos tinkamai neįvykdė, o tuo pačiu galimai neįrodė ir prašymo grąžinti mokesčio permoką pagrįstumo. Kitu atveju, nustačius, kad pareiškėjas neturėjo objektyvios galimybės pateikti mokesčių administratoriaus prašomus dokumentus, tokia aplinkybė reikštų, jog pareiškėjas aptariamą pareigą įvykdė savo galimybių ribose, o prašymo grąžinti mokesčio permoką pagrįstumas turėtų būti vertinamas, remiantis visomis leistinomis įrodinėjimo priemonėmis, būtent tiesioginiais įrodymais (buhalterinės apskaitos ir finansinės atskaitomybės dokumentais, kurie yra išlikę pas šalis ir pan.), ir netiesioginiais įrodymais (visomis kitomis faktinėmis aplinkybėmis, pavyzdžiui, pas kitus ūkio subjektus, buvusius Bendrovės verslo partnerius, turimais buhalterinės apskaitos dokumentais; kreditorinių reikalavimų bankroto byloje pareiškimais ir pan.) (LVAT 2016-02-25 nutartis adm. byloje Nr. eA-182-438/2016, 2017-03-21 nutartis adm. byloje Nr. eA-3146-575/2017). Be to, kaip minėta, pareiga įrodyti prašymo grąžinti mokesčio permoką pagrįstumą tenka bankrutuojančios įmonės nemokumo administratoriui.

Komisija akcentuoja, kad tik tinkamai užpildžius ir pateikus mokesčių administratoriui skundžiamo sprendimo papildomuose motyvuose nurodytus Pareiškėjos buhalterinės apskaitos dokumentus ir deklaracijas bei ištaisius nurodytus atitinkamų laikotarpių neatitikimus tarp išrašomų / gaunamų PVM sąskaitų faktūrų registro duomenų ir tų pačių laikotarpių PVM deklaracijų, gali būti nustatyta, ar Pareiškėja turi nepriemoką, kuriai padengti pagal MAĮ 87 straipsnio 1 dalies nuostatas pirmiausia turi būti įskaityta Pareiškėjos turima permoka, ir tik po to įvertinta, ar Pareiškėja turi po įskaitymo likusią grąžintiną permokos sumą. Kaip jau minėta, pareiga įrodyti, kad Pareiškėjos susidariusi permoka yra reali, tenka būtent Pareiškėjai, kurią šiuo atveju atstovauja nemokumo administratoriaus MB „Verluvis.lt“ įgaliotas asmuo (MAĮ 40 straipsnis, 87 straipsnio 6 dalis).

Nors Pareiškėja 2021-01-28 Inspekcijai teiktame rašte nurodė, kad prašomų pateikti dokumentų perduotuose dokumentuose nepavyko rasti (išskyrus O. O. 2019-03-04 išrašytą PVM sąskaitą faktūrą), Komisijos vertinimu, šių aplinkybių buvimas neleidžia teigti, jog Pareiškėjai turi būti grąžinta prašoma permoka. Pabrėžtina, kad pagal MAĮ 87 straipsnio 6 dalies nuostatas, mokesčių administratorius turi įsitikinti, kad dėl mokesčių mokėtojo atliktų ūkinių operacijų susidarė mokesčio permoka (įstatymų leidėjas siekia užtikrinti, kad mokesčio permoka būtų reali ir apskaičiuota atitinkamų buhalterinės apskaitos ar kitų dokumentų pagrindu), mokėtojas neturi kitų įsiskolinimų, kuriems padengti pagal imperatyvius įstatymo reikalavimus pirmiausia turi būti panaudota turima mokesčio permoka, o įgyvendindamas šias savo funkcijas, mokesčių administratorius gali reikalauti papildomų dokumentų, būtinų aptartoms aplinkybėms nustatyti. Pareiga įrodyti permokos realumą, kaip konstatavo LVAT, tenka mokesčių mokėtojui, o ne mokesčių administratoriui. Būtent mokesčių mokėtojas disponuoja informacija apie vykdytas ūkines operacijas, santykius su kitais ūkio subjektais, tuo tarpu mokesčių administratorius aptarta informacija, išskyrus deklaracijose ir apyskaitose deklaruotus suvestinius duomenis, nedisponuoja. Todėl mokesčių mokėtojas savo poziciją dėl permokos realumo turi teisę grįsti bet kokia leistina įrodomąja medžiaga. Tačiau, Komisijos vertinimu, nagrinėjamu atveju Pareiškėjos atstovas šios pareigos neįvykdė, apsiribodamas teiginiais, kad prašomi pateikti dokumentai nebuvo rasti nemokumo administratoriui perduotuose dokumentuose. Atkreiptinas dėmesys, kad jokių kitų aktyvių veiksmų, kuriais būtų siekiama įrodyti permokos susidarymo realumą, Pareiškėjos atstovas neatliko. Pabrėžtina, kad ūkio subjekto bankroto procedūra yra specifinė įmonės procedūra, tačiau ji nesudaro pagrindo tokį statusą turinčiam ūkio subjektui, siekiančiam susigrąžinti deklaruotą mokesčio permoką (skirtumą), taikyti kitokias permokos (skirtumo) grąžinimo taisykles, nei kitiems mokesčių mokėtojams, priešingu atveju, būtų pažeistas mokesčių mokėtojų lygybės principas (MAĮ 7 straipsnis). Kitaip vertinant įmonės nemokumo administratoriaus pareigas, susidarytų situacija, kai netinkamai mokesčines pareigas vykdžiusių mokesčių mokėtojų padėtis taptų geresnė už mokesčių mokėtojų, vykdančių savo pareigas pagal

teisės aktus ir tinkamai bei laiku teikiančių visus finansinės atskaitomybės dokumentus ir deklaracijas.

Pasisakydama dėl Pareiškėjos teiginio, kad nemokumo administratorius, nebūdamas įmonės direktoriumi, negali sudaryti ir pateikti Inspekcijos reikalaujamų deklaracijų bei duomenų, Komisija pažymi, kad iš aukščiau minėto JANĮ 59 ir 66 straipsniuose nustatyto reglamentavimo matyti, kad jame yra įtvirtinti bankrutuojančios įmonės administratoriaus, kaip juridinių asmenų vadovų atitinkamų teisių ir pareigų perėmėjo, teisiniai pagrindai. Šių teisės aktų nuostatos suteikia teisę nemokumo administratoriui veikti įmonės vardu teikiant tiek mokesčių deklaracijas, tiek kitus dokumentus ar prašymus.

Nagrinėjamu atveju Pareiškėja nenurodo teisės aktuose įtvirtinto pagrindo, kuris draustų nemokumo administratoriui teikti mokesčių deklaracijas ar kitus dokumentus. Vien tik konstatavimas, kad nemokumo administratorius yra specifinis subjektas, nėra pakankamas, kad paneigtų pareigas, kurios kyla įmonę atstovaujantiems asmenims santykiuose su mokesčių administratoriumi. Pažymėtina, kad pagal MAĮ nemokus juridinis asmuo, kaip ir kiti mokesčių mokėtojai, nors ir atstovaujamas specifinio subjekto (nemokumo administratoriaus), turi tas pačias pareigas įrodyti mokesčių permokos realumą. Taip pat nėra ginčo, kad Pareiškėja būtų atleista nuo trūkstamų mokesčių deklaracijų pateikimo ar atitinkamų buhalterinės apskaitos neatitikimų ištaisymo, t. y. turi pareigą jas pateikti ir ištaisyti mokesčių administratoriaus nurodytus neatitikimus. Taigi atmetini Pareiškėjos argumentai, kad mokesčių administratorius reikalauja iš nemokumo administratoriaus teisei priešingų veiksmų.

Komisija, atsižvelgdama į aukščiau minėtas faktines bylos aplinkybes bei minėtą teisinį reglamentavimą, konstatuoja, kad Pareiškėja neįrodė prašymo grąžinti mokesčio permoką pagrįstumo, todėl mokesčių administratorius pagrįstai atsisakė tenkinti Pareiškėjos prašymą grąžinti ginčo permoką.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a :

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2021-02-01 sprendimą grąžinti (įskaityti) permoką (skirtumą) ar nepagrįstai išieškotas sumas Nr. 331-27375.

Pagal MAĮ 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkas	Evaldas Raistenskis
Komisijos narė	Edita Galiauskaitė
Komisijos narė	Rasa Stravinskaitė
Komisijos narys	Andrius Venius
Komisijos narė	Vilma Vildžiūnaitė